

Arrest

**nr. 100 874 van 12 april 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. MATTHEUS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 augustus 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 oktober 2012.

1.3. Op 7 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 december 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Z.(...) A.(...) verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine (Zakhelstam, onderstam Noorkhel) te zijn. U werd 27 jaar geleden geboren in Yassin Kalai, een subdorp van Shega in het district Khewa (Kuz Kunar) van de provincie Nangarhar. Van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan heeft u hier gewoond. U ging niet naar school. U kan niet lezen of schrijven. Op uw 13de ging u in de leer bij een mecanicien. U werkte 9 jaar voor een andere mecanicien, nadien heeft u uw eigen winkel opgestart in Jalalabad bij de Beshoodbrug. U bent 5 jaar geleden getrouwd met B.(...) Z.(...) S.(...) en heeft 2 zonen, A.(...) K.(...) en A.(...) K.(...) met haar. Uw vrouw en kinderen, evenals de rest van uw familie woont in Yassin.

U kreeg iets meer dan een jaar geleden problemen in uw winkel. Twee mannen kwamen naar uw winkel en zeiden dat ze in panne stonden op de weg naar Torkham en vroegen of u mee wou gaan om hen te helpen. U ging mee. Toen jullie bijna op de plaats aangekomen waren stopten ze de auto en werd er u gevraagd uw gsm af te geven. Een van hen haalde uw batterij uit uw telefoon en brak uw sim kaart in twee. U werd geblinddoekt en zo werd er nog iets meer dan 4 uur door gereden. U kwam aan in een huis. Ze zeiden u dat u naar huis moest bellen om te zeggen dat u in Herat was en hier een zakenpartner had gevonden en dat ze uw winkel dienden te sluiten. U diende auto's te herstellen. U hoorde vaak ontploffingen in de buurt, u vroeg of er gevochten werd maar een van uw bewakers antwoorde u dat er witte stenen werden gebroken. U denkt daarom dat u in Khogyani was. Op een dag was er een echt gevecht en de taliban, die u vast hielden, kwamen terug met 2 rangers die ze hadden buitgemaakt. Ze wilden dat u in de wagens een ruimte zou creëren waarin ze een bom zouden kunnen plaatsen, zonder dat deze ontdekt zou worden. U zei dat u dit niet kon omdat uw beroep auto's herstellen was en niet bouwen. Ze lieten u wel toe om 2 andere personen te vinden om deze taak uit te voeren. Toen er op een bepaald moment 2 bezoekers kwamen kon u met hen terugkeren naar uw dorp. U ging naar de man van uw tante, S.(...) A.(...) en vertelde daar wat er was gebeurd. Hij zei u dat het te gevaarlijk zou zijn om 2 personen aan hen te leveren en dat u hierdoor in de problemen zou geraken. Hij zei u dat het beter zou zijn voor u om Afghanistan te verlaten. U besloot zijn advies op te volgen. De 9de of de 10de van de maand ramadan 1390 (augustus 2011) vertrok u uit Afghanistan. Een maand na uw vertrek kwam er een eerste brief van de taliban aan, een halve maand later volgde er een tweede. Vier maanden na uw vertrek kwamen de taliban naar de zoon van uw broer en vroegen hem of hij uw neef was. Ze namen hem mee om u te vinden. Hij zei dat hij niet wist waar u was en dat hij een qari (koranlezer) was, onschuldig was en dat ze hem niet konden vermoorden. Diezelfde nacht lieten ze hem gaan. Ze gaven hem een brief mee voor u en hij moest neerschrijven dat hij geen Engelse lessen meer zou volgen.

Op 19 juli 2012 kwam u aan in België en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), een kopie van de taskara van uw vader, uw rijbewijs, uw kieskaart, uw vergunning van uw winkel, 2 foto's, 4 dreigbrieven van de taliban en de enveloppe waarmee deze werden opgestuurd voor. U verklaart dat er nog enkele documenten onderweg zouden zijn.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben voor uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en weinig aannemelijk zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat u ontvoerd bent geweest maar dat u niet weet door wie precies. U weet dat het de taliban was, maar verder kan u geen informatie verschaffen wat merkwaardig is. U heeft 3 maanden opgesloten gezeten en gewerkt voor deze mensen, het is weinig aannemelijk dat u in die periode nooit een naam heeft horen vallen. U weet zelfs niet wie de leider van de groepering is, maar u weet wel dat een van zijn familieleden is omgekomen in een gevecht. Het is weinig aannemelijk dat u er geen idee van heeft door wie u ontvoerd werd want uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de rekrutering gewoonlijk gebeurd door lokale talibancellen. U heeft er ook geen idee van waarom ze u eruit hebben gekozen om hen te helpen. Nochtans blijkt uit algemene informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban over de nodige vrijwillige manschappen beschikt

en dat ze niet iemand tegen zijn zin moeten dwingen voor hen te werken (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat de taliban 1 maand gewacht heeft om verdere actie te ondernemen. Eerst houden ze u voor 3 maanden gevangen en is het verboden voor u om naar buiten te gaan. Dan mag u terug naar huis keren, zonder begeleiding. U verklaart dat ze u lieten gaan omdat ze het emotioneel lastig hadden door een overlijden van een familielid van de leider van de groepering dat bij een bombardement om het leven kwam (gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit is weinig aannemelijk gezien de taliban niet bepaald gekend zijn voor hun empathie, en zeker niet als hun geheime lokatie zou kunnen uitgelekt worden door het feit dat ze u zomaar laten gaan. Bovendien is iemand die sterft voor de Jihad volgens de taliban een goed persoon, en kan men er vanuit gaan dat men trots is op die persoon en men er niet volledig van slag van is. Vervolgens laten ze u dus vertrekken en laten ze een maand niks meer van zich horen, u heeft er zelfs geen idee van of ze u kwamen controleren toen ze u hadden vrijgelaten (gehoorverslag CGVS, p. 16). Na uw vertrek uit Afghanistan en ongeveer 1 maand na uw vrijlating sturen ze u een eerste dreigbrief. Gedurende al die tijd hebben ze niks van zich laten horen, behalve de eerste dagen toen ze u belden (gehoorverslag CGVS, p. 17). Een halve maand later sturen ze een tweede brief. Het is opmerkelijk dat ze u eerst 3 maanden gevangenhouden en bewaken (CGVS, p.14, 15) en u vervolgens zomaar laten gaan. Uw telefoongesprekken werden zelfs gecontroleerd tijdens uw verblijf bij de taliban (CGVS, p.12). Het is weinig aannemelijk dat de taliban het risico zouden lopen dat u hun verblijfplaats aan de politie of het leger zou doorgeven. U verklaarde immers zelf dat de taliban uw neef hieromtrent gewaarschuwd hadden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Daarnaast is het ook weinig waarschijnlijk dat ze een maand zouden wachten alvorens actie te ondernemen. U had hen immers beloofd terug te keren met 2 personen. Men zou verwachten dat de taliban enigszins ongeduldig worden en zouden komen kijken waar u bleef. Ze hebben dit niet gedaan en ze bleven geduldig wachten. Korte tijd later sturen ze een 2de brief maar verder ondernamen ze geen actie maar plots 4 maanden na uw vertrek ontvoeren ze uw neef. Het is opmerkelijk dat de taliban zolang gewacht hebben. Ze laten uw neef snel vrij maar geven hem 2 brieven mee, in een van die brieven dreigen ze ermee iemand van uw familie te vermoorden indien u niet naar hen zou terugkomen. Het is opmerkelijk dat ze nadien nooit meer iets van zich laten horen hebben en ook uw familie niet meer hebben lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p. 17). Men kan aannemen dat mocht de taliban u of uw familie daadwerkelijk willen schade berokkenen zij sneller en verdere actie zouden ondernemen. Deze gang van zaken ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is bovendien opmerkelijk dat ze uw neef zomaar hebben laten gaan omdat het een Hafiz (iemand die de Koran van buiten heeft geleerd of aan het leren is) was (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 16), zeker gezien het feit dat hij Engelse les volgt. Men zou verwachten dat mocht de taliban u en uw familie echt willen treffen ze uw neef niet zomaar hadden laten gaan met de belofte dat hij met de Engelse les zou stoppen (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 16). Het is bovendien merkwaardig dat er in de brief staat dat hij niet met de Engelse les moet stoppen en de taliban hem zelf aanmoedigen om ermee door te gaan (zie vertaling). Dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de inhoud van de brief komt de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Daarnaast is het opmerkelijk dat uw familie niet reageert als u hen verteld dat u naar Herat verhuisd en daar zaken gaat doen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw familie moet uw zaken in Jalalabad afhandelen. Het is opmerkelijk dat ze niet reageren terwijl u uw vrouw en twee zonen achterlaat. Men zou verwachten dat er toch enige reactie komt. U mocht wel elke week naar huis bellen maar dan nog blijft het merkwaardig dat uw familie zich geen vragen stelde. Deze vaststelling draagt niet bij tot de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot kunnen er nog een aantal zaken aangestipt worden met betrekking tot de dreigbrieven die u heeft voorgelegd. Na vertaling is gebleken dat de inhoud van de brieven niet altijd strookt met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat ze u vroegen naar de 2 personen die u hen zou brengen (gehoorverslag CGVS, p. 12 en 13) maar nergens in de brieven valt er een verwijzing hiernaar te vinden. Het is daarnaast ook zo dat geen van de brieven genummerd of gedateerd is. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

Op basis van alle voorgaande vaststellingen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van artikel 48/4, § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. Uw taskara toont uw afkomst en identiteit aan maar deze wordt niet betwist door het CGVS. De taskara van uw vader toont zijn afkomst en identiteit aan maar deze wordt eveneens niet betwist door het CGVS. Uw kieskaart

toont dat u een stemgerechtigd persoon was in 2004 maar toont geenszins uw problemen aan. De vergunning voor uw winkel toont aan dat u een winkel had maar deze toont niet aan dat u problemen had hierdoor. De foto's die u voorlegt vormen geen bewijs voor uw problemen, hierop zijn enkel een busje en enkele personen te zien.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. U bent een jonge man met de nodige professionele vaardigheden. U bent een mecanicien en heeft altijd in Jalalabad gewerkt (gehoorverslag CGVS, p.18). Daarnaast heeft u ook nog familie in Jalalabad wonen, uw nicht woont met haar man in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p.10). Daarnaast heeft u ook nog vrienden in Afghanistan. U haalde geen elementen aan waaruit zou blijken dat u niet terug zou kunnen naar Jalalabad.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onredelijk is. Zo wordt meermaals gesteld dat "het onaannemelijk is" of dat "het opmerkelijk is". Nergens wordt zwart op wit gesteld dat bepaalde beweringen foutief zijn. Telkenmale schrijft de commissaris-generaal dat het eerder verdacht lijkt of moeilijk aannemelijk wordt gemaakt, maar nergens stelt de commissaris-generaal dat het niet zo is of kan zijn, aldus verzoeker. Vervolgens onderneemt hij een poging om een aantal weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het 'zekerheidsbeginsel' en hij verwijst in dit verband naar de argumentatie zoals uiteengezet onder het eerste middel.

2.3. In een derde middel – betreffende de niet-toegekende subsidiaire bescherming – betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Jalalabad. Onder verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken, stelt verzoeker dat nog zeer recent een zware aanslag werd gepleegd waarbij verschillende doden vielen. Ook is volgens verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat er in de periode januari-september 2012 slechts twee burgerdoden vielen onjuist. Bij een zware aanslag op 27 februari kwamen immers zes burgers, twee bewakers en een Afghaanse regerings soldaat om.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*VS-luchtmachtbasis in Jalalabad aangevallen*”, gepubliceerd op dredactie.be op 2 december 2012 en het artikel “*Negen doden bij aanslag in Jalalabad uit wraak voor koranverbranding*”, gepubliceerd in *De Morgen* op 27 februari 2012.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen idee heeft door wie hij ontvoerd werd, wie de leider van de groepering is en waarom ze hem eruit hebben gekozen om hen te helpen, hetgeen weinig aannemelijk is daar verzoeker gedurende drie maanden heeft opgesloten gezeten en heeft gewerkt voor deze mensen, (ii) het ook opmerkelijk is dat ze hem voor drie maanden gevangen houden en het verboden was om naar buiten te gaan, en hij dan zonder begeleiding terug naar huis mocht keren, het daarnaast ook weinig waarschijnlijk is dat ze een maand zouden wachten alvorens verdere actie te ondernemen, het voorts opmerkelijk is dat zij na de ontvoering en de vrijlating van verzoekers neef nooit meer iets van zich hebben laten horen en ook verzoekers familie niet meer hebben lastiggevallen niettegenstaande ze er in een van de brieven mee dreigen iemand van zijn familie te vermoorden indien hij niet naar hen zou terugkomen, (iii) het bovendien opmerkelijk is dat ze zijn neef zomaar hebben laten gaan omdat het een Hafiz was, zeker gezien het feit dat hij Engelse les volgt en het bovendien merkwaardig is dat er in de brief staat dat hij niet met de Engelse les moet stoppen en de taliban hem zelfs aanmoedigen om ermee door te gaan, (iv) het opmerkelijk is dat zijn familie niet reageert als hij hen vertelt dat hij naar Herat verhuist en daar zaken gaat doen, temeer hij zijn vrouw en twee zonen achterlaat, (v) de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrieven niet altijd strookt met zijn verklaringen, zoals wordt toegelicht, (vi) de documenten die hij voorlegt bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen daar zij geen bewijs vormen van zijn problemen en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 december 2012 (CG nr. 1217880), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het

aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het betwisten en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvragen, te ontcrachten.

Waar verzoeker betoogt dat het niet zo abnormaal is dat hij de namen van zijn taliban-ontvoerders niet kent en hij de vergelijking maakt met Anthony De Clerck en Paul Vanden Boeynants, die wekenlang werden ontvoerd en na hun vrijlating de namen van hun ontvoerders niet kenden, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Een dergelijke vergelijking gaat immers niet op. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij gedurende meer dan drie maanden auto's herstelde voor zijn ontvoerders en dat hij hen hielp bij het koken, dat zij hem hun 'jihadi broeder' noemden, dat zij hem elke vrijdag naar zijn neef lieten bellen, dat hij door hen zeer goed behandeld werd, dat hij vrij kon rondlopen in het huis en dat hij de auto's herstelde in de tuin (administratief dossier, stuk 3, p. 12-15). Gelet op de periode dat hij in hun gezelschap vertoefde, de manier waarop ze met hem omgingen en de relatieve vrijheid die hij genoot, acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeloofwaardig dat verzoeker nooit een naam heeft horen vallen. Bovendien verklaarde verzoeker dat mensen die werken voor groepen als de taliban nooit hun eigen naam zeggen en gekend zijn onder andere namen (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Verzoeker kon evenwel evenmin een roepnaam noemen van een van zijn ontvoerders, noch van de leider van de groepering. Het betoog dat uit het feit dat hij na zijn ontvoering nog vier uur met de auto verplaatst werd, af te leiden valt dat de ontvoering niet door lokale talibancellen gebeurde, waarmee verzoeker tracht zijn onwetendheid betreffende zijn ontvoerders te verklaren, vermag niet afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Verzoeker gaat met zijn argumentatie overigens voorbij aan de vaststelling dat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de taliban over de nodige vrijwillige manschappen beschikt en dat ze niet iemand tegen zijn zin moeten dwingen om voor hen te werken, vaststelling welke de ongeloofwaardigheid van zijn relaas verder ondermijnt.

In de mate verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing betwist waar wordt gesteld dat de taliban hem liet gaan omdat een van de familieleden van de ontvoerders omkwam bij een bomaanslag en hij erop wijst dat de hoofdreden waarom ze hem lieten gaan was dat hij geen bomauto kon maken en hij twee werklieden moest zoeken die deze vaardigheden wel bezaten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde als volgt: *"Er waren vliegtuigen die kwamen en gingen, ze hebben een huis gebombardeerd waarin leden van een familie van het hoofd van de groep stierf, ze waren zo triestig op dat moment nadien vertelden ze mij als ik wou kon ik weggaan om mijn familie te bezoeken, (...)"* (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Hoe dan ook acht de Raad het ongeloofwaardig dat men verzoeker, die gedurende meer dan drie maanden tegen zijn wil werd vastgehouden, plots in die mate zou vertrouwen dat hij zonder begeleiding naar huis mocht keren, temeer zij op die manier het risico liepen dat hij hun verblijfplaats aan de politie of het leger zou kunnen doorgeven.

Voorts brengt verzoeker met de argumentatie dat de taliban-ontvoerders achterdochtig werden toen hij niet binnen een korte termijn terugkwam en ze hem daarom een dreigbrief stuurden, dat het feit dat zij geen effectieve actie ondernomen hebben lastens zijn familie niet betekent dat zijn relaas ongeloofwaardig is en dat het duidelijk is dat de taliban hem viseerde en niet zijn neef of andere familieleden, hij geen plausibele verklaring heeft voor het feit dat de taliban gedurende een maand geduldig zouden hebben gewacht alvorens verdere actie te ondernemen, zij pas vier maanden na zijn vertrek zijn neef zouden hebben ontvoerd en ze zijn neef zomaar zouden hebben laten gaan omdat het een Hafiz was en omdat hij zou beloofd hebben dat hij met de Engelse les zou stoppen, noch voor het feit dat zij na de ontvoering en de vrijlating van zijn neef nooit meer iets van zich hebben laten horen en zij ook verzoekers familie niet meer hebben lastiggevallen niettegenstaande ze er in een van de brieven mee dreigen iemand van zijn familie te vermoorden indien hij niet naar hen zou terugkomen. Ook dit onderdeel van de motivering blijft derhalve onverminderd staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Tot slot betwist verzoeker dat in de door hem aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overhandigde brieven zou staan dat de taliban zijn neef zou aanmoedigen om Engels te blijven volgen. Volgens verzoeker staat in de brieven dat zijn neef met de Engelse les moet stoppen. Ook de stelling van de commissaris-generaal dat in de brieven geen verwijzing wordt gemaakt naar de

twee personen die hij diende mee te brengen, is volgens verzoeker onjuist. Hij volhardt in zijn stelling dat in de brieven wel degelijk melding wordt gemaakt van deze twee personen. Daarnaast acht verzoeker het niet abnormaal dat de brieven niet gedateerd zijn. Verzoeker blijft met dergelijk verweer aldus wederom steken in het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hij brengt echter niet de minste concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de vertaling op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van de door hem voorgelegde brieven niet correct zou zijn gebeurd.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat het opmerkelijk is dat zijn familie niet reageert als hij hen vertelt dat hij naar Herat verhuist en daar zaken gaat doen, temeer hij zijn vrouw en twee zonen achterlaat. De motivering dienaangaande blijft overeind en wordt door het Raad overgenomen.

2.7. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten evenmin betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9.1. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.9.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met het louter betwisten van deze inschatting van de veiligheidssituatie in Jalalabad en de verwijzing naar twee recente aanslagen waarbij verschillende doden vielen, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit genoemde artikelen blijkt immers geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. In zoverre verzoeker met de aangevoerde schending van het zekerheidsbeginsel nog doelt op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in redelijke mate in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas toont verzoeker niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen fundamentele beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS